ഒരു മരം ഒരു വരം

പാവനാടകങ്ങൾ

ബാലോത്സവജാഥ' 87

ആഗസ്റ്റ് 1 മുതൽ 15 വരെ

കേരള ശാസ്ത്രസാഹിത്യ പരിഷത്ത്

SATHEESH KARAKULAM

Malayalam

Oru Maram Oru Varam

Pavanatakangal

Kerala Sastra Sahitya Parishad

First Published July '87

Mangalodayam Press, Trichur

Price One Rupee

KRSP BJ 1/87 Cr/8 1/10000

ഒരു മരം ..... ഒരു വരം ....

(പ്രൊഫ. എസ്. ശിവദാസ്)

രംഗത്ത്

(മണിയൻമുയൽ, കറമ്പികാക്ക, മുള്ളൻകുട്ടൻ, കരടിമാമൻ, ചക്കരമാങ്ങ)

രംഗം_1

(രംഗത്തേക്കു് മണിയൻ മുയൽ ചാടിച്ചാടിവരുന്നു. തലയിൽ കൈവയ്ക്കുന്നു. സങ്കടത്തോടെ പറയുന്നു.)

മണിയൻ: എന്തൊരു കാലം കെട്ട കാലം! ഒരു നല്ല മാമ്പഴം തിന്നാൻ കൊതിയായിട്ട്....പറമ്പായ പറമ്പൊക്കെ പരതി നടന്നിട്ട്....ഹെ....ഒററ നാട്ടുമാവ് എങ്ങുമില്ല....നമ്മുടെ മാവൊക്കെ എവിടെപ്പോയോ....ആവോ....? സത്യം പറഞ്ഞാൽ നാടൻ മാമ്പഴം കണ്ട കാലം മറന്നു. കൊതിയാണെങ്കിൽ കുറയുന്നുമില്ല....!

(കറമ്പികാക്ക പറന്നു വന്ന് അടുത്ത് വന്നിരിക്കുന്നു. മണിയനു നേരെ തിരിഞ്ഞു കോക്രീ കാണിച്ച് പറയുന്നു.)

കറമ്പി: കാ........കാ........കാ........ കണ്ട മാവൊക്കെ വെട്ടി വിററപ്പോളോക്കണമായിരുന്നു. എനിക്കൊരു മാമ്പഴം തിന്നാഞ്ഞിട്ട് കൊക്കിനൊരു കിരുകിരുപ്പാ. (കറമ്പി അതു പറഞ്ഞിട്ട് നിലത്തെല്ലാം പരിശോധന നടത്തുന്നു. പെട്ടെന്ന് ഉഷാറായി നിലത്തേക്കുനോക്കി ഒരു കൈ തലയിൽ വച്ചിട്ട് പറയുന്നു.)

കാ.. കാ....കാ.... വർത്തമാനം പറഞ്ഞു നില്ക്കാൻ നേരമില്ല.

നോക്കു നിലമെല്ലാം വൃത്തികേടായി കിടക്കുന്നു. എല്ലാമൊന്നു കൊത്തിപ്പെറുക്കി വൃത്തിയാക്കട്ടെ. (ധൃതിയിൽ നിലത്തെ വൃത്തികേടുകൾ കൊത്തി തിന്നുന്നു. മണിയൻ അതു ശ്രദ്ധിക്കാതെ മുകളി ലേക്കു തന്നെ നോക്കി നടക്കുന്നു. ഇടക്കു് ഒരു കൈ കണ്ണിനു മുകളിൽ വിടർത്തിവച്ചു് കാഴ്ച ശരി യാക്കി വീണ്ടും അകലേക്കു നോക്കുന്നു. ഉടനെ സ ന്തോഷത്തോടെ പറയുന്നു.

മണിയൻ: യിപ്പീ....യിപ്പീ... അവസാനമൊരു നാട്ടുമാവു കണ്ടുപിടിച്ചു. ഹാ....! അതിൽ ഒരു ചക്കരമാങ്ങ പഴുത്തു കിടക്കുന്നു. യി....പ്പീ....ഞാനിതിപ്പോൾ പറിച്ചെടുക്കും, എന്നിട്ടു്....(ഒളിച്ചിരിക്കാൻ പോ കുന്ന ഭാവത്തോടെ സാവധാനം അടിവെച്ചു കുനി ഞ്ഞു നടന്നു പോകുന്നതായി കാണിച്ചുകൊണ്ടു്) ആരും കാണാതെ പോയി ഒരിടത്തു് ഒളിച്ചിരിക്കും എന്നിട്ടു്....(ഹി....ഹി....ഹി... ചിരിക്കുന്നു. വീ ണ്ടും പറയുന്നു.)

ആ പുന്നാര ചക്കരമാങ്ങായുടെ ചുണ്ടിലൊരുകടി പിന്നെ അതിലെ തേൻ കുഴമ്പു് വലിച്ചു വലിച്ചു കുടിച്ചു്....ഹായ്....ഹായ്....

(സന്തോഷംകൊണ്ടു് കൂടുതൽ പറയാനാകാതെ തു ള്ളിച്ചാടുന്നു. മാവിലേക്കു് വീണ്ടും നോക്കുന്നു. ആലോചിക്കുന്നു. എന്നിട്ടു് സങ്കടപ്പെട്ടു പറയുന്നു.)

യിപ്പീ.... (കരയുന്നു) എനിക്കാമാവിൻ തുഞ്ചത്തു് എത്താൻ പററില്ലല്ലോ. (തിരിയുമ്പോൾ കാക്ക

പ്പെണ്ണ് നിലം കൊത്തി വൃത്തിയാക്കുന്നത് കാണുന്നു. അവളെ നോക്കി എന്തോ ആലോചിച്ചു തല കുലുക്കുന്നു. എന്നിട്ട് കാക്കപ്പെണ്ണിനെ കൈ കൊട്ടി വിളിക്കുന്നു. പറയുന്നു.)

യിപ്പീ....! എന്റെ പൊന്നു കറമ്പീ.... നിന്നെ എനിക്ക് എന്തിഷ്ടമാണെന്നോ. ആ കൂ....കൂ.... കുയിലിന്റെ പാട്ടിലും എത്ര നല്ലതാ നിന്റെ പാട്ട്.

കറമ്പി: (കറമ്പികാക്ക തിരിഞ്ഞ് തല കുലുക്കി സന്തോഷത്തോടെ പറയുന്നു. കാ....കാ....കാ....കാ....കാ എങ്ങനെയുണ്ട് എന്റെ കാക രാഗം മണിയാ....?

മണിയൻ: (മണിയൻ തല കുലുക്കി 'ഹ' എന്തു രസമായിരിക്കുന്നു! പൊന്നു കറമ്പീ, നീ നല്ല സ്നേഹമുള്ളവളല്ലേ? ദാ.... ആ മാവിൻ തുഞ്ചത്തു കിടക്കുന്ന ചക്കരമാമ്പഴം ഒന്നു പറിച്ചു തായേ ......
(കറമ്പികാക്ക തലഉയർത്തി അകലേക്ക് നോക്കുന്നു.)

കറമ്പി: എവിടയാ മാമ്പഴം (ഒന്നുകൂടി നോക്കുന്നു.... മാമ്പഴം കാണുന്നു.) ഹാ....അതൊരു നല്ല ചക്കരമാമ്പഴമാണല്ലോ. ഞാനതു കൊത്തിയെടുക്കും. (കറമ്പികാക്ക പറന്നു പോകുന്നു.)

മണിയൻ: 'ഞാനും വരാം' (എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പുറകെ ഓടുന്നു. മറയുന്നു.)

— 0 —

രംഗം_2

(ഒരു മുള്ളൻപന്നി രംഗത്ത് കിടന്ന് ഉറങ്ങുന്നു. ഉറക്കത്തിൽ ഒന്നു ഉരുളുന്നു. ഉറക്കം തുടരുന്നു. ഉടൻ മുകളിൽ നിന്ന് ഒരു മാങ്ങാ വന്ന് അവന്റെ മുതുകത്ത് വീണതറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മുള്ളൻ ഞെട്ടി ഉണരുന്നു. പേടിച്ച് കരയുന്നു.)

മുള്ളൻ: അയ്യോ എന്റെ മുതുകത്ത് ഉമ്മാക്കി കേറിയിരിക്കുന്നേ. അയ്യോ എന്നെ ഇപ്പം കടിച്ചു തിന്നുവേ. അയ്യോ....!

(പേടിച്ചോടുന്നു. രംഗത്ത് അപ്പോൾ കറമ്പികാക്ക പറന്നു വരുന്നു. മുള്ളനു പിറകെ പറന്നുകൊണ്ട്)

കറമ്പി: അയ്യോ! എന്റെ മാങ്ങ....മുള്ളാ ഒന്നു നിൽക്കൂ. ... ഒന്നു നിൽക്കാൻ.

(ഉടനെ മണിയനും രംഗത്തേയ്ക്കോടിയെത്തുന്നു)

മണി: അയ്യോ! എന്റെ മാങ്ങ! മുള്ളച്ചേട്ടാ ഒന്നു നില്ലുണേ.... ഓടാതെ ... നില്ലുണേ ..'

(പക്ഷേ മുള്ളൻ ഇതൊന്നും കേൾക്കാതെ രംഗത്ത് വട്ടത്തിലോടുന്നു. പുറകെ കറമ്പികാക്കയും മണിയൻ മുയലും ഓടുന്നു. അവർ രണ്ടുപേരും ''എന്റെ മാങ്ങാ... എന്റെ മാങ്ങാ....' എന്നുറക്കെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ഓടുന്നത്. ഓടുന്നതിനിടയിൽ മുള്ളൻ കാൽതെററി വീഴുന്നു. മാങ്ങാ തെറിച്ചു മാറി വീഴുന്നു. മണിയൻ മാങ്ങാ കടന്നെടുക്കുന്നു. കറമ്പിക്കാക്ക ഓടിച്ചെന്ന് കൂടെ പിടിക്കുന്നു.

മുള്ളൻ: (ആശ്വാസത്തോട് തിരിഞ്ഞുനോക്കിയിട്ട്) അയ്യയ്യോ മുതുകിൽ ഉമ്മാക്കി അല്ലായിരുന്നോ ഒരു മാമ്പഴമായിരുന്നോ ! എങ്കിൽ എങ്കിൽ എനിക്കാ അതിൻെറ അവകാശം.

(മുള്ളൻ ഓടിച്ചെന്നു് മാമ്പഴത്തിൽ പിടിക്കുന്നു. മൂന്നുപേരും തമ്മിൽ. ഉന്തു്, തള്ളു്, വഴക്കു്.)

കറമ്പി: കാ കാ .. കാ ! പോ പോ പോ !!

മണിയൻ: യിപ്പീ.. യിപ്പീ ! ഇപ്പം എനിക്കാ മാമ്പഴത്തിനു് അവകാശം.

മുള്ളൻ: ഡു ...ഡു ഡു... ഡു....ഡു.... എല്ലാവരുമങ്ങു് മാറു്. മാമ്പഴം ഞാൻ തിന്നും.

(മൂന്നുപേരും തമ്മിൽ തക്കം തുടരുമ്പോഴും രംഗത്തേക്കു് കരടിമാമൻ കടന്നു വരുന്നു, അവരുടെ വഴക്കു കാണുന്നു. എന്നിട്ടു് അടുത്തു് ചെന്നു്)

കരടി: എന്താ പിള്ളാരെ വഴക്കു്? വഴക്കുണ്ടാക്കിയാൽ എന്തെങ്കിലും കാര്യത്തിനു് തീരുമാനമുണ്ടാകുമോ? മാറിനില്ക്കു്, മാമ്പഴമിങ്ങു താ .. ഞാൻ പരിഹാരമുണ്ടാക്കാം.

(കരടി അവരുടെ കയ്യിൽനിന്നു് മാമ്പഴം പിടിച്ചെടുത്തു് അവർ തട്ടിയെടുക്കാതെ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു ഒന്നു മണത്തു നോക്കിയിട്ടു്,)

കരടി: ഹ!എന്തൊരു വാസന... കസറൻചക്കരമാമ്പഴംതന്നെ. (കറമ്പിയും, മണിയനും, മുള്ളനും, കരടിമാമനെ ചുററും നിന്നു് മാമ്പഴം കൈക്കലാക്കാൻ നോക്കുന്നു. പരാജയപ്പെട്ടു് മാമൻെറ ഉടുപ്പിൽ വലി

കുന്നു. 'എൻെറ മാമ്പഴം' അതിങ്ങു താ, അമ്മാവാ....എനിക്കു് താ. എന്നിങ്ങനെ അവർ പറയുന്നു. കരടിമാമൻ അവരുടെ പിടി വിടുവിച്ചു കൊണ്ടു്)

വിട്ടുമാറി നില്ക്കുിൻ. എൻെറ പിള്ളേരെ, മാമ്പഴം ഒന്നല്ലേയുള്ളു. അതെങ്ങനെ മൂന്നുപേക്കു് കിട്ടും. ഞാൻ പരിഹാരം കണ്ടെത്താം. ഓരോരുത്തക്കും പറയാനുള്ളതു് പറയുക. (ഓരോരുത്തരും പിടി വിട്ടു് മാറി നിൽക്കുന്നു. എല്ലാവരും മാമ്പഴത്തിലേക്കു് ഉററു നോക്കുന്നുണ്ടു്. അവരവരുടെ അവകാശം സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

മണിയൻ: അമ്മാവാ........ഒരുനാടൻ മാമ്പഴംതിന്നാഞ്ഞിട്ടു് വയർ വേദനിച്ചിട്ടു ഞാൻ നാടായ നാടൊക്കെ ചുററിയിട്ടാ ഇവിടെ വന്നു് ഈ നാടൻ മാവിൻ തുഞ്ചത്തെ മാമ്പഴം കണ്ടുപിടിച്ചതു്. അപ്പോഠം അതെൻേറയല്ലേ .. ?

കരടി: മണിയൻ സമാധാനിക്കു് നീ മാമ്പഴംകണ്ടുപിടിച്ചു അല്ലേ .. ? സമ്മതിച്ചു. ഇനി കറമ്പി കാക്കച്ചി പറയു കേഠക്കട്ടെ.

കറമ്പി: എൻെറ പൊന്നുമാവാ .. , ഞാനെന്തു പാടുപെട്ടു പറന്നു ചെന്നാ ആ മാമ്പഴത്തെ തൊട്ടതെന്നോ .. ? അതാണു് അപ്പോഠം തന്നെ അതു് താഴെ വീഴാൻ കാരണം. എനിക്കാണെങ്കിൽ അതിൽ കൊത്താഞ്ഞിട്ടു കൊക്കു കുരു....കുരുക്കുന്നു.

കരടി: വഴിയുണ്ടാക്കാം കറമ്പിപ്പെണ്ണേ.... ആട്ടെ മുള്ളൻകുട്ടിക്കെന്താ ചക്കരമാമ്പഴത്തിൽ അവകാശം.

മുള്ളൻ: അമ്മാവാ ഞാനുറങ്ങികിടന്നപ്പം മാങ്ങാ വന്ന് വീണപ്പം, ഉമ്മാക്കി വന്ന എന്റെ പുറത്തു കേറി യാതാന്ന കരുതിയപ്പം ഞാനെന്തു വേദനയാന്നോ തിന്നത്" ... മാങ്ങാ താങ്ങിയവനല്ലേ അതിനവ കാശം.

കരടി: ആഹാ ഇത്രയേ ഉള്ളോ കാര്യം? ഇതിനാണോ മൂന്നപേരുംകൂടി ഇത്രയേറെ നേരം വഴക്കടിച്ചത്. മാങ്ങാ കണ്ടവനും, പറിച്ചവനും, താങ്ങിയവനും അതിലവകാശമുണ്ട്". കണ്ടവനും, പറിച്ചവനും, താങ്ങിയവനും ഓരോ കഷണം വീതം! എന്തു പറയുന്നു?

(കരടിമാമൻ ചിരിക്കുന്നു. മണിയനും, മുള്ളനും, കറമ്പിയും അതുകേട്ട് സന്തോഷിച്ച് നൃത്തം ചെയ്യുന്നു. എന്നിട്ട പറയുന്നു.)

''ഹ ഹ . ഹ ... അതുതന്നെ അതിന്റെ ശരി. നമുക്കീ വിദ്യ തോന്നിയില്ലല്ലോ.

കരടി: ''മണിയാ പോയി കത്തി കൊണ്ടുവാ.... ഞാൻ തന്നെ പൂളിത്തരാം''

(മണിയൻ ഓടിപ്പോയി. ഉടൻ കത്തിയുമായി വരുന്നു. കരടി കത്തി വാങ്ങി മാങ്ങാ പൂളുന്നു. അതിനിടെ ഒരു വെളിപാട് ലഭിച്ചതുപോലെ മുള്ളൻ പറയുന്നു.)

മുള്ളൻ: കരടിമാമാ ! മാമനല്ലേ മാങ്ങ പങ്കുവയ്ക്കുന്നത്. മാമനും ഒരു പൂളുതരാം.

മണിയൻ: ശരിയാ .. ശരിയാ അല്ലേലും മാമന കൊടുക്കാതെ നമ്മള തിന്നുമോ?

കാമ്പി: അതെയതെ, എന്തു മോശമാ തനിയെ തിന്ന ത്?

കരടി: (മാങ്ങാ പൂളുന്നതിനിടയിൽ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവരെ നോക്കിക്കൊണ്ട്) അപ്പോഠം നിങ്ങഠം ക്കും അക്കാര്യം ബോദ്ധ്യമായി അല്ലേ? ഒരു മാങ്ങയും അതു തിന്നാൻ പല ആളുകളുമുണ്ടെങ്കിൽ പങ്കു വച്ചുതന്നെ തിന്നണം. ഒററയ്ക്കു പിടിച്ചുവച്ചു തിന്നുന്നത് ഒരിക്കലും ശരിയല്ല.

മണിയൻ: ശരിയാ ശരിയാ എല്ലാവക്കുംകൂടി അനുഭവിക്കാനുള്ളത് ഒരാഠം തന്നെ പൂഴ്ത്തി വയ്ക്കുക! ഹൊ എന്തൊരു ഹീനമായ പണി! . ഞാനിനി ഒരിക്കലുമതു ചെയ്യുകയില്ല.

കറമ്പി: 'ഞാനും'

മുള്ളൻ: 'ഞാനും'

അതിനിടെ കരടിമാമൻ മാങ്ങാ പൂളി ആദ്യകഷണം കൈയിലെടുത്ത് മണിയൻ മുയലിനു കൊടുക്കുന്നു. അവനത് ഒന്നു കടിച്ചു നോക്കിയിട്ടു പറയുന്നു.)

മണിയൻ: ഹായ് ഹായ് ചക്കരയിലുംനല്ലമധുരം....!

കരടി: (അടുത്ത കഷണം പൂളുന്നതിനിടയിൽ) മാത്രമല്ല, ഈ മാവു് നമ്മളാരും കുഴിച്ചുവെച്ചതല്ല. താനെ കിളിർത്തു വന്നതാകാം. വരും തലമുറയ്ക്കുവേണ്ടി ഏതോ ഒരു നല്ല മനുഷ്യൻ കുഴിച്ചു വച്ചതുമാകാം.

മുള്ളൻ: പക്ഷേ പറമ്പു രാമൻ കുരങ്ങിൻെറയാ .. ?

കരടി: അതിനെന്തു്? മാവിൻെറ മൂട്ടും വേരുമല്ലേ പറമ്പിലുള്ളു. ബാക്കി മുഴുവൻ ആകാശത്തിലേക്കു് ഉയൎന്നു നില്ക്കുകയല്ലേ. മാത്രമല്ല ഈ മാവു് ഇത്ര കൂററനായി വളരാൻ വേണ്ടിവന്ന ടൺ കണക്കിനു് കാർബൺ ഡൈഓക്സൈഡു് മുഴുവൻ വലിച്ചെടുത്തതു് അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്നല്ലേ. രാമൻ കുരങ്ങിൻെറ പറമ്പിൽനിന്നല്ലല്ലോ. മാവു നില്ക്കുന്നതു് ആരുടെ പറമ്പിലായാലും അതു് അയാളുടെ മാത്രം സ്വത്തല്ല. പ്രകൃതിയുടെ സൃഷ്ടിയാണതു്. എല്ലാവർക്കും വേണ്ടിയുള്ള സൃഷ്ടി.

(കരടിമാമൻ അടുത്ത കഷണം മാങ്ങ കറമ്പിപ്പെണ്ണിനു കൊടുക്കുന്നു.)

കറമ്പി: (മാങ്ങ കൊത്തിനോക്കിയിട്ടു്) കാ.... കാ ... കാ.... ഇത്ര നല്ല മാങ്ങാ എൻെറ കെട്ടിയോൻെറ വീട്ടിൽ പോലുമില്ല!

(എല്ലാവരും ചിരിക്കുന്നു. അതിനിടെ മാമൻ അടുത്ത കഷണം പൂളുന്നു.)

കരടി: പിന്നെ ... നാട്ടുമാവെന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്താ അൎത്ഥം എന്നറിയാമോ? നാട്ടുകാരുടെ മാവെന്നാ അൎത്ഥം. അതിലെ മാങ്ങ നാട്ടുകാൎക്കു് എല്ലാവൎക്കും തിന്നാനുള്ളതാണു്.

(എല്ലാവരും ചിരിക്കുന്നു. മണിയനും കരടിയും മുള്ളനും തുള്ളിച്ചാടി നൃത്തംവയ്ക്കുന്നു)

കറമ്പി: കാ.... കാ.... കാ ... നാട്ടുമാവു്.... നാട്ടുകാരുടെ മാവു്.

മണി: യിപ്പീ....യിപ്പീ....യിപ്പീ ......നാട്ടുകാരുടെ മാവാണല്ലോ നാട്ടുമാവ്.

മുള്ളൻ: ഡു ... ഡു ... ഡൂ .. നാട്ടുമാങ്ങ നാട്ടുകാർക്ക് തിന്നാൻ ...

(എല്ലാവരും തുള്ളിച്ചാടുന്നു. കരടി കുലുങ്ങി ചിരിക്കുന്നു. തുള്ളൽ നില്ക്കുന്നു. മുള്ളൻ എന്തോ ആലോചിച്ച്.)

മുള്ളൻ: അമ്മാവാ.... ഞങ്ങൾ സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്നത് അങ്ങനെയല്ല.

കരടി: പിന്നെ....?

മുള്ളൻ: മാവിന് തന്റെ വംശം നിലനിർത്തണം, അതിനാണ് അവ മാങ്ങ ഉണ്ടാക്കുന്നത് എന്നാണ്.

കരടി: അത് ശരിയാണ്, പക്ഷേ സ്വന്തം വംശം നിലനിർത്താൻ മാത്രമാണെങ്കിൽ മാവ് എന്തിനിത്രയധികം മാങ്ങ ഉണ്ടാക്കുന്നു? അപ്പോൾ വംശം നിലനിർത്തുക മാത്രമല്ല; പ്രകൃതിയിലെ നൂറുകണക്കിനു സുഹൃത്തുക്കൾക്ക് സദ്യ തരാൻ വേണ്ടിയുള്ള മഹത്തായ ഒരു കർമ്മം കൂടിയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

കറമ്പി: ഈ ഫലവൃക്ഷങ്ങൾ പണിമുടക്കിയാൽ നമ്മൾ പട്ടിണിയായതുതന്നെ.

കരടി: നമ്മൾ മാത്രമല്ല മനുഷ്യരും....

(കരടി അടുത്ത കഷണം പൂളി മുള്ളനു നൽകുന്നു.)

മുള്ളൻ: (മാങ്ങ രുചിച്ചുനോക്കിയിട്ട്)
ഡു.... ഡു ... ഡു.... ഡൂ ... ഹായ് എന്തു സ്വാദ്.

ഞാനീതിന്റെ പകുതി എന്റെ മുള്ളിപ്പെണ്ണിന് കൊണ്ടുകൊടുക്കും.

(എല്ലാവരും ചിരിക്കുന്നു. കരടിമാമൻ അവസാനത്തെ കഷണം പൂളികഴിക്കുന്നു.)

കരടി: ആഹാ ... മണിയൻ മാങ്ങാ മുഴവൻ തിന്നുതീർത്തിട്ട നിന്നു കൊതിക്കുന്ന കണ്ടില്ലേ. ഇതാ അണ്ടി ചപ്പിക്കോളൂ.

(മണിയൻ അണ്ടി വാങ്ങി ചപ്പുന്നു. എല്ലാവരും ചിരിക്കുന്നു. ചപ്പിയ മാങ്ങയണ്ടി മണിയൻ വലിച്ചെറിയാൻ തുടങ്ങുന്നു. കരടി തടയുന്നു.)

കരടി: അരുതരുത്. നാട്ടിലെങ്ങും നാട്ടുമാവില്ലെന്ന പരാതി പറയുന്നവർ അണ്ടികൊണ്ടെന്താ ചെയ്യേണ്ടതു്?

കറമ്പി: അതു് മണ്ണിൽ കുഴിച്ചിടണം.

(മണിയൻ നാണിച്ചു കൈ കടിക്കുന്നു. തല കുനിക്കുന്നു.)

മണി: ക്ഷമിക്കണം! അമ്മാവാ ഇനി ഞാൻ അങ്ങനെ ചെയ്യാം.

കരടി; ശരി. വരൂ കുഴി കുത്താം.
(കരടി കുഴി കുത്തുന്നു.)

മണി: ഞാൻ തന്നെ ചക്കരമാങ്ങായണ്ടി കുഴിയിൽ വയ്ക്കാം അമ്മാവാ ....

മുള്ളൻ, കറമ്പി: ഞങ്ങളും കുഴി മൂടാം.
(കുഴി മൂടുന്നു.)

കരടി: (അണ്ടി കുഴിച്ചിട്ട സ്ഥലത്തേക്കു് ചൂണ്ടി) ഒരു മാങ്ങായണ്ടിയിൽ ഒരു മാവിൻ കുഞ്ഞു് ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. ഒരു ദിവസം ആ കുഞ്ഞു് കണ്ണു തുറന്നു് ചുററും നോക്കും എന്തിനെന്നോ? വെള്ളത്തിന്നു്, അല്ലെങ്കിൽ ആഹാരത്തിന്നു്. അവ നൽകാനും അതിനെ സംരക്ഷിക്കാനും അമ്മ അടുത്തുവേണ്ടമല്ലോ.

മുള്ളൻ: അതിൻെറ അമ്മ ആ മാവല്ലേ അമ്മാവാ....

കരടി: മാവു്, ആ കുഞ്ഞിന്നു് ജന്മം നൽകിയ അമ്മ മാത്രം. നമ്മളാണു് ആ മാവിൻ കുഞ്ഞിൻെറ വളത്തമ്മമാർ.

മണി: നമുക്കവളെ നന്നായി ശുശ്രൂഷിച്ചു് വളത്തണം. വലുതാക്കണം.

കരടി: അതെ .... അങ്ങനെ നാളേറെ കഴിയുമ്പോഠം നമ്മുടെ മകഠം വളന്നു് വലുതാകും. നമുക്കു് തണലേകും. അനേകം ചക്കരമാങ്ങ നമുക്കു് സമ്മാനിക്കും.

മുള്ളൻ: നമ്മളാണു് അവളെ വളത്തി വലുതാക്കിയതെന്നു് നമുക്കു് അഭിമാനിക്കാം.

കമ്പി: ശരിയാ ... ശരിയാ

(അവൻ ആഹ്ലാദത്തോടെ ചിരിക്കുന്നു. ഉടനെ കരടി മാമൻ മുന്നോട്ടു കയറി നില്ക്കുന്നു. മററുള്ളവർ മാമനു ചുററുംവന്നു് ഒരു വളയമായി നില്ക്കുന്നു. അവർ പാടുന്നു. പാട്ടുയന്നുപൊങ്ങി സാവധാനം താഴുന്നു.

''ഒരു മരം ഒരു വരം ഒരു ധനം
ഒരു കുളിരിൻ തുരുത്തിനായി....
ഒരു മധുരക്കനിക്കുവേണ്ടി ..
ഒരു നെഞ്ചിനുയിരേകാൻ ശുദ്ധവായു....
ഒരു കുരുവിക്കൂടിനു കുഞ്ഞുചില്ലാ....
ഒരു മരം.... ഇരുമരം ... പലമരം ...
ഒരു പുത്തുലോകത്തിൻ ജീവവായു
ഒരു ജനകോടിതൻ ധീരസ്വപ്നം

ഒരു മരം
ഒരു വരം
ഒരു ധനം

കർട്ടൻ

ഭീകരൻ

(രാജുവിനെ അന്വേഷിക്കുകയാണ് അവൻെറ ചേച്ചി)

ചേച്ചി: രാജു........രാജു ...... കളി തുടങ്ങിയാലവൻ ആഹാരം പോലും മറക്കും. രാജു ... .. രാജു ......

(നാലുവശത്തേക്കും ചെന്നുവിളി തുടരുന്നു ....രാജു വരുന്നു.) ദേ ....ആഹാരം തണുത്തു തുടങ്ങി.

രാജു: എവിടെ ....എവിടെ ......

ചേച്ചി: കൈ കഴുകാതെയാണോ ആഹാരം കഴിക്കാൻ പോകുന്നതു്? ഇത്രയും നേരം മണ്ണിൽ കളിച്ചതല്ലേ ...കണ്ണുകൊണ്ടു കാണാൻ കഴിയാത്ത എന്തെല്ലാം രോഗബീജങ്ങൾ കയ്യിൽ പററിപ്പിടിച്ചിട്ടുണ്ടാകുമെന്നോ (ചേച്ചി രാജുവിനു് വെള്ളമൊഴിച്ചു കൊടുക്കുന്നു. രാജു ഭക്ഷണപദാർത്ഥത്തിൻെറ മുന്നിലിരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്നു് ഒരു തവള ദീനാലാപത്തോടെ ഓടിക്കിതച്ചു് ആ മുറിയിലെത്തുന്നു.)

തവള: അയ്യോ........അയ്യോ . ....രക്ഷിക്കണേ ....രക്ഷിക്കണേ ....

രാജു: (തവളയെക്കണ്ടു് ഭയന്നു് മാറുന്നു.) ഛീ....... പോ തവളേ....... വൃത്താകെട്ടതു്. ചേച്ചി .. ആ ചൂലെടുത്തു് ഇതിനെ അടിച്ചോടിക്കു.

ചേച്ചി: ഒരു തവളയെക്കണ്ടു് നീയിങ്ങനെ ഭയപ്പെട്ടാലോ രാജു.

തവള: എന്നേ രക്ഷിക്കണം. പിറകെ ഒരുവൻ ചാക്കുമായി വരുന്നു. എന്നേ......

രാജു: നിന്നോടല്ലേ പോകാൻ പറഞ്ഞതു് (ചൂലെടുത്ത് തവളയെ അടിക്കുന്നു. തവള മുറിമുഴക്കെ പരക്കം പായുന്നു. പിറകെ ചൂലുമായ് രാജുവും.)

തവള: അയ്യോ!...... എന്നെ തല്ലല്ലേ .... ഞാൻ നിങ്ങൾക്കൊരു ദ്രോഹവും ഇന്നോളം ചെയ്യോനല്ല. മനുഷ്യൻ ഇത്ര ക്രൂരനാണെന്നു് കരുതിയില്ല.

ചേച്ചി: അതിനെ അടിക്കേണ്ട. അത് താനെ പോയ്ക്കോളും (രാജു അടി നിർത്തുന്നു) പോ തവളേ.

തവള: ഞാൻ അല്പനേരം കഴിഞ്ഞ് പോയ്ക്കോളാം

രാജു: ഇപ്പോ പോയാലെന്താ?

തവള: പിറകെ ഒരുവൻ ചാക്കുമായി വരുന്നു.

ചേച്ചി: തവള പിടുത്തക്കാരനായിരിക്കും.

തവള: അതെ. എൻെറ വംശം മുടിച്ചിട്ടേ ഇവരടങ്ങു എന്നാണു് തോന്നുന്നതു് മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി ഞാനെന്തെല്ലാം ഉപകാരങ്ങളാ ചെയ്യുന്നത്?

രാജു: നീയെന്താ ഞങ്ങൾക്കുപകാരം ചെയ്തത്?

തവള: ഞാൻ പറയാം. രാത്രിയിൽ നിങ്ങളെ മൂളിപ്പാട്ട് പാടിയുറക്കി നിങ്ങളുടെ രക്തമൂററിക്കുടിക്കുന്ന കൊതുകുകളുടെ ആയുധപ്പടയെ ഞാനും എൻെറ മക്കളും കൂടിയാതിന്നു തീർക്കുന്നത്. മന്തും മലമ്പനിയും മനുഷ്യനു് പകന്നു് കൊടുത്തു് പാടി രസിക്കുന്നവരാ കൊതുകപ്പന്മാരും അവൻെറ വർഗ്ഗങ്ങളും.

ചേച്ചി: അത് ശരിയാ. ഈ തവളകളില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ കൊതുകുശല്യം ഇതിലും എത്രയോ ഇരട്ടിയായേനെ.

രാജു: പക്ഷേ നീയെന്തിനു് എൻെറ മുറിയിലേക്കു കയറി വന്നു.

തവള: തവളപിടുത്തക്കാരൻ പോയെങ്കിൽ ഞാൻ പോയ്ക്കൊള്ളാം. (ചേച്ചി വാതിൽക്കൽ ചെന്നു് നോക്കുന്നു. തിരിച്ചുവന്നു്)

ചേച്ചി: തവളപിടുത്തക്കാരൻ പോയി.

രാജു: എന്നാൽ വേഗം സ്ഥലം വിട്ടു്.

തവള: വളരെ നന്ദി. ഞാനീ ഉപകാരം ഒരിക്കലും മറക്കില്ല.

രാജു: ഈ വൃത്തികെട്ട നിൻെറ നന്ദി ആക്കുവേണം? (തവള പോകുന്നു. രാജു ഭക്ഷണത്തിൻെറ മുമ്പിൽ വന്നിരിക്കുന്നു.)

ചേച്ചി: ചൂലു പിടിച്ചതല്ലേ. കൈകഴുകിയിട്ടു് ഭക്ഷണം കഴിക്കു. (രാജു കൈകഴുകി വന്നു് ഭക്ഷണം കഴിക്കാനിരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്നു് തവള കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഓടിക്കിതച്ചു വരുന്നു.)

തവള: അയ്യോ!........എന്നെ കൊല്ലാൻ വരുന്നേ...... രക്ഷിക്കണേ.. ..രക്ഷിക്കണേ (പിന്നാലെ ഒരു പാമ്പ്. പാമ്പിനെ കണ്ടപ്പോരം രാജുവും ചേച്ചിയും ഭയന്നു മാറുന്നു. തവള രക്ഷപ്പെടാനും പാമ്പ് അതിനെ പിടിക്കാനും ശ്രമം നടത്തുന്നു.)

രാജു: ചേച്ചി ആ വടിയിങ്ങെടുക്ക് ഈ പാമ്പിനെ ഉടൻ വക വരുത്തണം.

പാമ്പ്: എന്നേ ഒന്നും ചെയ്യരുതേ....ഞാനൊരു പാവമാണ്. വിശന്ന് വിശന്ന് ചാകാറായപ്പോഴാണ് ഇവനെ കണ്ടത്.

ചേച്ചി: നീ മനുഷ്യരെ കടിച്ചു കൊല്ലുന്നവനാണ്.

പാമ്പ്: അയ്യോ അത് ഞാനല്ല. ഞാനൊരു പാവം ചേര. ഞാൻ മനുഷ്യർക്ക് എന്തെല്ലാം ഉപകാരങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നറിയാമോ.

രാജു: നീ മനുഷ്യർക്ക് എന്തു് ഉപകാരമാണ് ചെയ്യുന്നതു്.

പാമ്പ്: നിങ്ങളുടെ പുസ്തകവും തുണിയും കടിച്ചുമുറിച്ചിടുന്ന മൂഷിക വർഗ്ഗമില്ലേ. ധാന്യങ്ങളും കരിക്കിൻ കുലകളും തിന്നു നശിപ്പിക്കുന്ന എലികളില്ലേ ആ ദ്രോഹികളെ തിന്നു നശിപ്പിക്കുന്നവനാണ് ഞാൻ.

തവള: എങ്കിലെന്തിനീ പാവം തവളയുടെ പിറകെ ഓടുന്നു.

പാമ്പ്: എലികളൊക്കെ തീരാറായി. ഉള്ളവതന്നെ എന്റെ കണ്ണുംമുമ്പിൽ നില്ക്കാറില്ല.

ചേച്ചി: ശരിയാ........ചേരയെ കർഷകന്റെ ബന്ധുവാണെന്നു് വിളിക്കാറുള്ളത് ഞാനോർക്കുന്നു.

രാജു: ചേര ചുററിയ മനുഷ്യൻ ക്ഷയിച്ചു് പുഴുത്തു മരിക്കുമെന്നാ........

പാമ്പ്: അതുവെറും അന്ധവിശ്വാസമാ മനുഷ്യരെന്നു കേട്ടാൽത്തന്നെ എനിക്കു് ഭയമാ ....

രാജു: വേഗം സ്ഥലം വിടുന്നതാ നിനക്കു നല്ലത്.

പാമ്പ് ദയവുചെയ്തു് എൻെറ ഇരയേത്തരു........

ചേച്ചി: ഇല്ല. തവള അഭയം തേടി നമ്മുടെ അരികിൽ വന്നതാണു്. അഭയം തേടിയ പ്രാവിനെ പരുന്തിൽ നിന്നും രക്ഷിച്ച ശിബിയുടെ നാടാണിത്. തവളയെ വിട്ടുതരാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

പാമ്പ്: എടാ മൂക്കൻ തവളേ ..., ഇവരു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഇന്നു നീ രക്ഷപ്പെട്ടു. വേറെ വല്ല ഇരയും കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ നാളെ ഞാൻ നിൻെറ കുണ്ടുകുളത്തിലേക്കു് വരുന്നുണ്ടു്. (പോകുന്നു. പാമ്പുപോകുന്നത് വാതുക്കൽ ചെന്നു് ചേച്ചിയും രാജുവും നോക്കുന്നു. തിരിച്ചുവരുന്നു.)

രാജു: എടാ പൊക്കാച്ചിത്തവളേ നനഞ്ഞൊലിക്കുന്ന നീയൊന്നു പോയാട്ടെ. വൃത്തികെട്ടത്.

തവള: ഈ ഉപകാരം ഞാനൊരിക്കലും മറക്കില്ല.

രാജു: തുറുകണ്ണനായ നിനക്കു് ഉപകാരസ്മരണ ഉണ്ടായാലെന്തു്? ഇല്ലെങ്കിലെന്തു്? (തവള് പോകാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഒരു മൂളക്കം കേട്ടുതുടങ്ങുന്നു. തവള ചുററും നോക്കുന്നു.

തവള: കൊലയാളിയുടെ ശബ്ദമാണിത്.

ചേച്ചി: കൊലയാളിയോ ..... ?

തവള: ഞങ്ങളെ കൊലയാളിയല്ല, നിങ്ങടെ, അതായതു് മനുഷ്യരുടെ കൊലയാളി.

രാജു: മനുഷ്യരുടെ കൊലയാളിയോ. ആരാണത് സിം ഹമായിരിക്കും.

ചേച്ചി: അല്ലേ....? പുലിയോ, കടുവയോ, കരടിയോ ആണോ?

തവള: അവരെക്കാളും ഭീകരനാണിവൻ.
(ഒരീച്ച പറന്നുവന്നു് രാജുവിൻെറ മുന്നിലിരി ക്കുന്നു.)

തവള: അവനെ സൂക്ഷിക്കുക.

രാജു: ഇവനാണോ നീ പറഞ്ഞ ഭീകരൻ.

ചേച്ചി: (അടുത്തു് ചെന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി) ഇത് ഒരു സാധാരണ ഈച്ചയല്ലേ.

രാജു: പോക്കാച്ചിത്തവളേ, നിന്നേക്കാൾ സുന്ദരൻ ഇവ നല്ലേ. പളുങ്കുചിറകുകൾ, കണ്ണാടക്കണ്ണുകൾ വര യൻ ബനിയൻ, ചെമ്പുകമ്പി പോലുള്ള നേർത്ത കാലുകൾ, ഇവൻ ഇവിടുത്തെ നിത്യസന്ദർശക നല്ലേ.

ചേച്ചി: നിൻെറ ആയിരത്തിലൊന്നു പോലും വലുപ്പം പോലുമില്ല. എന്നിട്ടാണു് ഇവൻ ഭീകരനാണെ ന്നു് നീ പറഞ്ഞത്.

(ഈച്ച പറന്നു് ചെന്നു് രാജുവിൻെറ തലയിൽ കയറി ഇരിക്കുന്നു.)

ഈച്ച: എടാ പോത്തൻ തവളേ, നീ ചെന്നു് വല്ല പൊ ട്ടക്കിണററിലോ കുണ്ടുകുളത്തിലോ ചെന്നിരി. നി നക്കിവിടെ എന്തു് കാര്യം. ഇത് വീടാ. മനുഷ്യ രും എന്നേപ്പോലുള്ള മഹാത്മാക്കളും പെരുമാറുന്ന

സ്ഥലം വൃത്തികേടാക്കാതെ കടന്നുപോ .... (ഈച്ച മറെറാരു സ്ഥലത്തു് ചെന്നിരിക്കുന്നു.)

തവള: നിങ്ങളിവൻെറ ചക്കരവാക്കിൽ മയങ്ങരുതു്.

ഈച്ച: എടാ. ഞാനാരാണെന്നറിയാമോ. രാജാവിൻെറ സിംഹാസനത്തിലും രാജ്ഞിയുടെ മടിയിലും, രാജകുമാരിയുടെ കവിളത്തും എനിക്കു് സ്ഥാനമുണ്ടു്. രാജഭടന്മാരുടെ നെഞ്ചത്തിരുന്നു് ഞാൻ ഗാനാലാപം നടത്താറുണ്ടു്.

തവള: അവരുടെ മുറിവുകരം പഴുപ്പിച്ചു് അവരെ കൊല്ലാറുണ്ടെന്നുപറ.

ഈച്ച: മനുഷ്യരുടെ സന്തത സഹചാരിയായി അവരുടെ എല്ലാ സുഖദുഃഖങ്ങളിലും പങ്കെടുക്കാറുണ്ടു് ഞാൻ.

തവള: സുഖമല്ല, മനുഷ്യരുടെ ദുഃഖം കണ്ടു സന്തോഷിക്കുന്നവനാണു് നീ. ചെകുത്താൻെറ മനസ്സുള്ളവൻ. (പുറത്തു് ഒരു ശവഘോഷയാത്രയുടെ ശബ്ദം. എന്തെന്നറിയാൻ രാജുവും ചേച്ചിയും വാതിൽക്കൽ ചെന്നു നോക്കുന്നു.)

ചേച്ചി: ആരുടേയോ ശവമാണല്ലോ. ആരാണു് മരിച്ചതു്.

രാജു: അതാ ആ മാതു മുത്തശ്ശിയോടു ചോദിച്ചു നോക്കാം.

ചേച്ചി: ഹേയ്...മാതു മുത്തശ്ശീ......മാതു മുത്തശ്ശീ...... ഒന്നിങ്ങു വന്നേ (മാതു മുത്തശ്ശി വരുന്നു.)

മുത്തശ്ശി: എന്താ മക്കളെ വിളിച്ചതു്.

ചേച്ചി: ആരാ മുത്തശ്ശീ മരിച്ചതു്?

മുത്തശ്ശി: അതാ മാധവനാ......

രാജു: ബാബുവിൻേറയും ഷീലയുടേയും അച്ഛനോ?

മുത്തശ്ശി: അതെ. ഇന്നലെ വരെ ഒരു രോഗവുമില്ലായിരുന്നു. മൂന്നു തവണ ഛർദ്ദിച്ചു. രണ്ടു തവണ വയററീന്നു പോയി... തീൎന്നു കഥ മക്കളെ. കോളറയായിരുന്നു. അങ്ങോട്ടൊന്നും എൻെറ മക്കളു് പോയേക്കരുതു്. പകർച്ച ദീനമാ. പോണ്ടെൻെറ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. കോളറ പിടിച്ചു് ഈ നാട്ടിലെ ആളുകളൊന്നൊന്നായി മരിച്ചു വീണ കഥ. എൻെറ അച്ഛൻ മാത്രമാ ഒരു വീട്ടിൽ ബാക്കിയായതു് ങാ......ഞാൻ പോട്ടെ മക്കളെ. (പോകുന്നു.)

ചേച്ചി: മാധവൻ നല്ല പണിക്കാരനാണെന്നു് അച്ഛൻ പറയാറുണ്ടു്.

രാജു: ബാബുവിനും ഷീലയ്ക്കും അച്ഛനില്ലാതായി. (ഈച്ചയുടെ പൊട്ടിച്ചിരി)

തവള: അവൎക്കച്ഛനില്ലാതാക്കിയതു് ഇവനാ ഈ കണ്ണുടക്കാരൻ ഈച്ച.

രാജു: മാധവൻെറ മരണവും ഈച്ചയും തമ്മിലെന്തു ബന്ധം?

തവള: കോളറ, ക്ഷയം, വസൂരി എന്നുവേണ്ട മാരകമായ എത്രയെത്ര പകർച്ച വ്യാധികളാണിവൻ പരത്തുന്നതു്. (ഈച്ച കൊഞ്ഞനം കുത്തുന്നു.) കേട്ടില്ലേ ഉള്ളതു പറഞ്ഞപ്പോ കൊഞ്ഞനം കുത്തു്. ചെറിയ മുറിവിൽ കയറിയിരുന്നു് ഇവനതു് പഴുപ്പിക്കും. എന്നിട്ടവിടത്തെ ചലവും ചോരയും കുടിക്കും.

ഈച്ച: പോടാ പോത്തൻ തവളേ എനിക്കു വിശക്കുന്നു. (ചെന്നു് രാജുവിൻെറ ആഹാരത്തിൽ ചെന്നിരിക്കുന്നു.)

തവള: ദേ:....ആഹാരം നിങ്ങൾ കഴിക്കരുതേ. നിങ്ങളെ കൊല്ലാനുള്ളപണി ഇവനതിൽ ചെയ്തുവച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ചേച്ചി: ഇവനെന്താണു് ചെയ്തതു്?

തവള: സൂക്ഷ്മദർശിനിയിലൂടെ നോക്കിയാൽ നിങ്ങൾക്കു തന്നെ കാണാം.

രാജു: ഞാൻ കൊണ്ടുവരാം. (പോകുന്നു.)

തവള: ഇവൻെറ ആറുകാലിലും ആറുതരം രോഗബീജങ്ങളാണു്. പുറമേ കാണാൻ ചേലുള്ള ഇവൻെറ മനസ്സുനിറയെ മാലിന്യമാ. ഉള്ളംകയ്യിൽ അഴുക്കും.

രാജു: (ഒരു സൂക്ഷ്മദർശിനിയുമായി വരുന്നു.) ഇതാ സൂക്ഷ്മദർശിനി.

തവള: ഈച്ച വന്നിരുന്ന ഭാഗത്തെ ആഹാരമെടുത്തു് അതിലൂടെ നോക്കു. (രാജു അതുപോലെ ചെയ്യുന്നു.) ഒരു കാൽ തൊട്ട സ്ഥലത്തു് ക്ഷയരോഗിയുടെ കഫത്തിൽ നിന്നൊരംശമില്ലെ.

രാജു: ശരിയാണു ചേച്ചീ. നിറയെ രോഗാണുക്കളാണു്.

തവള: മററെ കാലു പതിഞ്ഞ സ്ഥലത്തു് ചീഞ്ഞുനാറിയ ഓടയിലെ ജലം. പിന്നെ കോളറ രോഗിയുടെ ശർദ്ദി, പഴുത്തളിഞ്ഞ വ്രണത്തിലെ ചലം. ചത്തുമലച്ച ഭ്രാന്തൻ നായുടെ ചോരക്കറ. വസൂരി രോഗിയുടെ കാഷ്ഠം. (രാജു പെട്ടെന്നു് ഓടിച്ചെന്നു് ഛർദ്ദിക്കുന്നു.) ചേച്ചി വേവലാതിയോടെ രാജുവിനടുത്തു് ചെന്നു് പുറം തഴലാടുന്നു.)

ചേച്ചി: രാജു നിനക്കെന്തുപററി.

രാജു: തവള പറഞ്ഞത് മുഴക്കെ ശരിയാ ചേച്ചി. എല്ലാം കണ്ടപ്പോഠം എനിക്ക് ഓക്കാനം വന്നതാ....

ചേച്ചി; ഇവനിത്രമാത്രം വൃത്തികെട്ടവനാണെന്ന് ഞങ്ങളറിഞ്ഞതേയില്ല. (ഇതെല്ലാം കേട്ട് ഈച്ച പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയാണ്.)

രാജു: ഇവനെ വച്ചേക്കരുത്. (ഒരു വടിയെടുത്ത് ഈച്ചയുടെ നേക്കടുക്കുന്നു.) വഞ്ചകാ നിന്നെ തല്ലിക്കൊന്നിട്ട് ബാക്കി കാര്യം. (ഈച്ച പറന്ന് ചേച്ചിയുടെ തലയിലിരിക്കുന്നു. രാജു ഈച്ചയുടെ നേക്ക് ഒരടി. കൊണ്ടത് ചേച്ചിയുടെ തലയിലായതിനാൽ വേദനകൊണ്ട് ചേച്ചി കരയുന്നു. ഈച്ച പറന്ന് ഭക്ഷണ പദാത്ഥത്തിലിരിക്കുന്നു. രാജു വീണ്ടുമടിക്കുന്നു. ഭക്ഷണപാത്രം തകരുന്നു. ഈച്ച വീണ്ടും ചിരിക്കുന്നു.

ചേച്ചി: നിർത്തടാ നിൻെറ കൊലച്ചിരി.

രാജു: ചേച്ചീ ആ ചൂലിങ്ങെടുക്കു്. ഞാനിവനെ........

തവള: ഇവററകളെ ഇങ്ങനെ അടിച്ചുകൊന്ന് തീക്കാനാവില്ല. ഒരു പേറിൽ 20,000 മുട്ടകളാ ഇവരുടെ പെണ്ണുങ്ങളുടെ കണക്കു്.

രാജു: പിന്നെന്താണൊരു മാഗ്ഗം. കീടനാശിനി തളിച്ചാലോ...?

തവള: രക്ഷയില്ല. മററു ജീവികഠം മരിക്കുമെന്നല്ലാതെ ഇവക്കൊരു കോട്ടവും വരില്ല. ചീഞ്ഞളിയുന്ന വെള്ളത്തിനുള്ളിലല്ലേ പേറും പെരുപ്പും.

ചേച്ചീ: ഇവററയിൽ നിന്നു് രക്ഷനേടാനൊരു മാർഗ്ഗവു മില്ലെന്നോ.

തവള: മാലിന്യം കഴിച്ചു മൂടണം. ഭക്ഷണമെല്ലാം അട ച്ചുവയ്ക്കണം. ശുചിത്വമാണിവനു് വെറുപ്പ്. (പെ ട്ടെന്നു് തവള ഒററച്ചാട്ടത്തിനു് ഈച്ചയേ വായി ലാക്കുന്നു.)

രാജു: ഞാനിത്രയും നേരം ശ്രമിച്ചിട്ടും സാധിക്കാത്ത തു് തവളയ്ക്കു് നിഷ്പ്രയാസം സാധിച്ചു.

തവള: ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടരുടെ നാവിന്റെ പ്രത്യേകതയാ ണിതു്.

ചേച്ചി: ഇത്രയും കാര്യങ്ങൾ നീ എങ്ങനെ പഠിച്ചു തവ ളേ...?

തവള: ഞാൻ താമസിക്കുന്ന കുണ്ടുകുളത്തിനരികത്തൊരു വീടുണ്ടു്. അവിടത്തെ കുട്ടികൾ യൂറീക്കയും, ശാ സ്ത്രകേരളവും വായിക്കുന്നതു് കേട്ടു് പഠിച്ചതാ.

ചേച്ചി: രാജു....നമുക്കും അതിന്റെ വരിക്കാരാകാം.
രാജു: വാ. ഇപ്പോൾത്തന്നെ നമുക്കു് അച്ഛനോടുപറയാം (പോകുന്നു.)

തവള: യൂറീക്കയും, ശാസ്ത്രകേരളവും വായിക്കാത്തതു കൊ ണ്ടല്ലേ രാജുവും ചേച്ചിയും അറിയേണ്ടവ വിശദ മായി അറിയാത്തതു്. ഇനിയെങ്കിലും അവർ വാ യിച്ചു പഠിക്കട്ടെ.

''ലോകസമസ്തോ സുഖിനോ ഭവന്തു.''

ആരെ രാജാവാക്കണം

രംഗം ഒന്നു്.

(കാടിന്റെ പാശ്ചാത്തലം...

ഒരു നിമിഷത്തെ നിശ്ശബ്ദത....

പിന്നെ മൃഗങ്ങളുടെ കൂട്ടക്കരച്ചിൽ. വിവിധ തരം ശബ്ദങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുയന്നു് താഴ്ന്ന് അവസാനിക്കുന്നു. അപ്പോൾ പിന്നിൽ നിന്നും "കാട്ടിലെ രാജാവു് മരിച്ചു... കാട്ടിലെ രാജാവു് മരിച്ചു ....അയ്യോ ...! ഇനി നാമെങ്ങനെ ജീവിക്കും. നമുക്കൊരു രാജാവില്ലാതെ നാമെങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടും..." രംഗത്തേക്കു് ഒരു മരത്തവള ചാടിച്ചാടി വരുന്നു.)

മരത്തവള: "മരിച്ച രാജാവ് നല്ലവനായിരുന്നു. ഇനി നമ്മൾ എന്തു ചെയ്യും"

(മരക്കൊമ്പിലിരുന്നു് തത്ത ഏററു പറയുന്നു.)

തത്ത: "ശരിയാ, ശരിയാ, രാജാവില്ലാതെ കാര്യമൊന്നും നേരെ നടക്കില്ല." പെട്ടെന്ന് ഒരു പുലി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അലറുന്നു. എന്നിട്ടു്)

പുലി: "ഞാനാണ് കാട്ടിലെ ഏററവും ധീരനായ മൃഗം. നോക്കു് എന്റെ ഉടുപ്പ് തന്നെ എത്ര മനോഹരം. ഞാൻ തന്നെ രാജാവാകാം."

(ഉടൻ കരടി ചാടി വരുന്നു.)

കരടി: ''ഇല്ലില്ല. ഒരു പുലിയും കരടിയോളം ധീരനല്ല. ഞാൻ കയറുന്ന മരത്തിലെല്ലാം നിനക്ക് കയറാൻ കഴിയുമോ?''

(കുതിര വരുന്ന കുളമ്പടി ശബ്ദം. കുതിര പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.)

കുതിര: മരംകേറികളെ രാജാവാക്കാനോ! ഹി...ഹി.... ഹി...നോക്ക്, എന്നെ നോക്ക് എന്തൊരു ഗാംഭീര്യം, എന്തൊരു സൗന്ദര്യം. വീരരായ മനുഷ്യപ്പടയാളികൾ എൻെറമേൽ കയറിയാണ് യുദ്ധത്തിനു പോകുന്നത്.

(മാൻ തല ഉയർത്തി എല്ലാവരേയും തൊഴുന്നു. എന്നിട്ട്)

മാൻ: സുഹൃത്തുക്കളേ, യുദ്ധം ഒരു വിഡ്ഢിത്തമാണ്. മനുഷ്യരുടെ മഹാഭാരതകഥ ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ മഹാഭാരത യുദ്ധത്തിലും അവസാനം ആരും ജയിച്ചില്ല. നമുക്ക് സമാധാനം മതി. ഞാനാണെങ്കിൽ, ശാന്തിയുടെയും, സമാധാനത്തിൻെറയും സന്ദേശവാഹകനാണ്. ഞാൻ തന്നെ മതി രാജാവ്.

(കുറുക്കൻ തല ഉയർത്തി ചിരിക്കുന്നു.)

കുറുക്കൻ: ഹി...ഹി...ഹി... വെറും പുല്ലുതീനിയെ രാജാവാക്കാനോ. സിംഹത്തിൻെറ നിഴൽ കണ്ടാൽ ഓടുന്നവൻ രാജാവാകേണ്ട. ഞാനാണെങ്കിൽ അതിബുദ്ധിമാനാണെന്നു്.

ഈസോപ്പുകഥകളും പഞ്ചതന്ത്രകഥകളും വായിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്കറിയാൻ കഴിയും.

(കഴുത രംഗത്ത് വന്ന് പാടുന്നു. കഴുതരാഗം. മററു മൃഗങ്ങൾ പരിഹസിച്ചു ചിരിക്കുന്നു. കഴുത അതു ശ്രദ്ധിക്കാതെ തൻെറ അറിവുകൾ അവക്കു മുമ്പിൽ വിളമ്പുന്നു.)

കഴുത: ''പുല്ലുതീനിയെന്ന് ആരേയും പരിഹസിക്കേണ്ട. പുല്ലുണ്ടെങ്കിലേ മാനും, പശുവും, ഞാനും കാണൂ. എങ്കിലേ സിംഹങ്ങൾക്കും പുലികൾക്കും ആഹാരം കിട്ടൂ. പുല്ലുകൾ തന്നെ എത്ര തരം മുളയും, ഈറയും, ഗോതമ്പും, നെല്ലുമെല്ലാം പുല്ലാണ്''.

(മുയൽ പാടി വന്ന് ഇടയ്ക്കു കയറി പറയുന്നു.)

മുയൽ: കഴുതച്ചേട്ടനും നമുക്കും പുല്ലുതന്നെ സുഹൃത്തുക്കളെ ആഹാരം. ഞാനാണെങ്കിൽ പ്രസിദ്ധനായ ഓട്ടക്കാരനുമാണ്. ആമ എന്നെ തോല്പിച്ച കഥ വെറും കള്ളമാണ്. രാജാവാകാൻ ഞാൻ സർവ്വത്ര ...

(കുരങ്ങുകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു തടഞ്ഞുകൊണ്ടു്)

കുരങ്ങൻ: ഉണ്ണി മുയലേ നിൽക്കു്. രാജാവാകാൻ നീ ഒട്ടും പററില്ല. ഞാനാണെങ്കിൽ പരമയോഗ്യൻ. മനുഷ്യനുമായി എത്ര ഇടപഴകുന്നവനാണ് ഞാൻ. കുരങ്ങിൽ നിന്നുമാണ് മനുഷ്യനുണ്ടായതെന്നു കേട്ടിട്ടില്ലേ?

(കാക്ക പറന്നുവന്ന്)

കാക്ക: കുരങ്ങമ്മാവാ ...അതു തെററാ .. ഡാർവിൻ അങ്ങനെയല്ല പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അതോർത്ത് ഞെളിയേണ്ട. ഞങ്ങളുടെ വർഗ്ഗമാണെങ്കിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗം പോലെ തന്നെ ലോകമെങ്ങും പെരുകി നിറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ബുദ്ധിമാന്മാരായ മനുഷ്യരെ വരെ പ

ററിക്കുന്ന കൗശലക്കാരാ, ഞങ്ങരം. അതിനാൽ... മനുഷ്യരുടെ കൂടി രാജാവാകാൻ യോഗ്യനായ എന്നെ (ഒരു കയ്യ് ഉയത്തി നെഞ്ചിൽ തൊട്ട്) ശ്രീമാൻ കാകനെ രാജാവാക്കണമെന്ന് നമുക്ക് ഐക്യകണ്ഠേന തീരുമാനിക്കാം. കാ...കാ...കാ...

(കഴുതപ്പുലി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട്)

കഴുതപ്പുലി: മനുഷ്യരെവരെ പററിക്കുന്ന കള്ളനെ രാജാവാക്കാൻ കൊള്ളില്ല. ഞാനാണെങ്കിൽ മനുഷ്യരെപ്പോലെ ചിരിക്കും (ചിരിക്കുന്നു)

(തത്ത പറന്നുവന്നു)

തത്ത: വെറുതെ കളിച്ചാലെന്താ? കാര്യം സംസാരിക്കണം. അതിനു ഭാഷ അറിയണം. ഭാഷയുടെ വളർച്ചയാണ്, മനുഷ്യസംസ്കാരത്തിൻെറ വളർച്ചയാണ്, മനുഷ്യസംസ്കാരത്തിൻെറ വളർച്ചയെന്നു കേട്ടിട്ടില്ലേ. ഞാനാണെങ്കിൽ മനുഷ്യരെപ്പോലെ വത്തമാനം പറയും. കേട്ടോള്ള... തത്തമ്മേ പൂച്ച പൂച്ച...തത്തമ്മേ പൂച്ച പൂച്ച...''

(പൂച്ച തലയുയത്തി)

പൂച്ച: മ്യാവൂ, മ്യാവൂ... തത്തമ്മേ പൂച്ച പൂച്ച എന്നു പറയുന്നതിൽ എന്തു കാര്യം? അതിൻെറ അത്ഥമറിയാതെ വെറുതെ കാണാപ്പാഠം പഠിച്ചു പറഞ്ഞിട്ട് ബുദ്ധി ഉണ്ടെന്നു നടിക്കുന്നതു് വങ്കത്തമാണ്. ഞാനാണെങ്കിൽ എന്തഭിമാനി. മനുഷ്യരുടെ മടിയിലിരുന്നാലും പട്ടിയെപ്പോലെ അടിമത്തം കാണിക്കില്ല. പുലിയുടെ അളിയനുമാണ്.

(പെട്ടെന്നു് ആനയുടെ അലറൽ. ആന രംഗത്ത് വന്നു് തുമ്പിക്കൈ ഉയർത്തി വീണ്ടും ചിന്നം വിളിക്കുന്നു. എന്നിട്ടു്)

ആന: കാട്ടിലെ ഏററവും വലിയ പൗരനാണു് ഞാൻ. ആരുണ്ടെന്നെ എതിർക്കാൻ. കാടുകുലുങ്ങുന്ന വിധം അലറാൻ ആർക്കു കഴിയും. ഞാനാണു് രാജാവു്. എതിർക്കുന്നുണ്ടോ?

(എല്ലാവരും പേടിച്ചു് തൊഴുതു നിൽക്കുന്നു. എല്ലാവരും കൂടിച്ചേർന്നു്)

എല്ലാവരും: എതിരില്ല യജമാനേ...ഞങ്ങൾക്കു് ഒരു രാജാവു വേണം. അങ്ങുതന്നെ രാജാവു്

(രംഗത്തു് നിന്നു് ജന്തുക്കൾ മറയുന്നു. ഉടൻ പ്രൊഫസർ ചിമ്പാൻസി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. പറയുന്നു)

ചിമ്പാൻസി: ഈ കഥ ശരിയല്ല കൂട്ടരെ...ഇങ്ങനെ ആന രാജാവായതായി ഏഴാം ക്ലാസ്സിലെ ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകത്തിലുണ്ടെന്നു മാത്രം. മാർക്കു കിട്ടാൻ അതു പഠിച്ചോളൂ. പക്ഷേ അതല്ല യഥാർത്ഥ കഥ. ആനയെ അവർ രാജാവാക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഞാനവിടെ എത്തി.

(വീണ്ടും പഴയ രംഗം. ചിമ്പാൻസി വരുന്നതു കണ്ടു് കാക്ക പറയുന്നു.)

കാക്ക: ''ദാ...പ്രൊഫസർ ചിമ്പാൻസി വരുന്നു. അദ്ദേഹം എല്ലാം പഠിച്ച കാര്യങ്ങൾ പറയുന്ന വിദഗ്ദ്ധനാണു്''.

(എല്ലാ മൃഗങ്ങളും നോക്കുന്നു. ചിമ്പാൻസിയെ അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നു. ചിമ്പാൻസി എല്ലാവരേയും തൊഴുതിട്ട്)

ചിമ്പാൻസി: ''സുഹൃത്തുക്കളെ നിങ്ങൾ കാര്യങ്ങളൊക്കെ ശാസ്ത്രീയമായി കാണണം. യുക്തിയുക്തം പരിശോധിച്ചു പഠിക്കണം, നിഗമനങ്ങളിലെത്തണം. ഈ സ്വഭാവത്തിനാണ് ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണം എന്നുപറയുന്നത്''.

മററുജന്തുക്കൾ: ''ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണം, ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണം. അതെ അതനുസരിച്ച് ഞങ്ങളിലാരാ രാജാവാകേണ്ടത്''...?

ചിമ്പാൻസി: ആരും രാജാവാകില്ല.

മൃഗങ്ങൾ: ങേ ..

കഴുത: പിന്നെ പ്രൊഫസർക്കാകണമായിരിക്കും. (പരിഹസിച്ചു ചിരിക്കുന്നു.)

ചിമ്പാൻസി: ഇല്ലില്ല. ചിരിക്കാതെ നിന്നു കേൾക്കു കഴുതച്ചേട്ടാ. ''ആക്കും ആലോചിച്ചാൽ പിടികിട്ടും. കാട് ഒരു ആവാസ വ്യവസ്ഥയാണ്. അവിടെയുള്ള മണ്ണും, പാറയും, പുല്ലും, പുഴവും, മരവും, പറവയും എല്ലാം തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു. പുല്ലുണ്ടായാലേ മാനിനു തീററ കിട്ടൂ. മാൻ വളർന്നാലേ സിംഹത്തിനു വയറു നിറയൂ. ഇങ്ങനെ ഓരോന്നിനും അതിൻേറതായ സ്ഥാനമുണ്ട്. ഒരു വലിയ വലയിലെ കണ്ണികൾക്കോരോന്നിനും അതിൻേറതായ സ്ഥാനമുള്ളതുപോലെ പുലിയും

പുല്ലും മാനും മയിലും ഞാനും കാക്കയും എല്ലാം ഓരോ കണ്ണിമാത്രം. ഒന്നു മറെറാന്നിനേക്കാരം വലുതല്ല; കേമമല്ല. എല്ലാം പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു. ഒന്നു നശിച്ചാൽ മറേറതും നശിക്കും.

പുലി: അപ്പോരം രാജാവ്...?

ചിമ്പാൻസി: എല്ലാവരും രാജാക്കന്മാരാണ്. അഥവാ ആരും രാജാവല്ല. നമ്മളെല്ലാംകൂടി ഒന്നിച്ചു ചേർന്നാലേ കാടുള്ളൂ. നാടുള്ളൂ. എല്ലാവരും അവക്കു വേണ്ടതുമാത്രം ഭക്ഷിക്കുക. എല്ലാവരും അവക്കു ചെയ്യാവുന്ന ജോലികരം ചിട്ടയായി ചെയ്യുക. അതാണ് പ്രകൃതിയുടെ നിയമം. ഉടയോനും അടിയോനും വേണ്ട. രാജാവും പ്രജയും വേണ്ട. നിങ്ങരംക്കു് മനസ്സിലായോ...?

കാക്ക: അതാ അതിൻെറ ശരി, എല്ലാവരും അവരവരുടെ രംഗത്തെ രാജാവുതന്നെ. ആരും ആരെയും ഭരിക്കേണ്ട. എല്ലാവരും അവരവരുടെ ആവശ്യത്തിനു മാത്രമുള്ളത് എടുക്കുക. ആരും ആരേയും അനാവശ്യമായി ചൂഷണം ചെയ്യാതിരിക്കുക. ചിമ്പാൻസിച്ചേട്ടാ...ഇതിനല്ലേ സ്വർഗ്ഗം സ്വർഗ്ഗം എന്നു പറയുന്നത്.

കുറുക്കൻ: അതെ കാകൻചേട്ടാ...ഇതു ഭൂമിയിലെ സ്വർഗ്ഗമാ...ഇവിടെ നമുക്കു് രാജാവേ വേണ്ട...

പുലി: അങ്ങനെതന്നെ. എല്ലാവരും രാജാവാകുന്ന രാജ്യത്തെന്തിനാ ഒരു പ്രത്യേക രാജാവ്. നമ്മൾ ഓരോരുത്തരും ഉത്തരവാദിത്വത്തോടെ ജീവിക്കണമെന്നു മാത്രം.

(മൃഗങ്ങൾ എല്ലാവരുംകൂടി)

''പഴയ രാജാവു ചത്തതു നന്നായി.''

(എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചു ചിരിക്കുന്നു. നൃത്തം വയ്ക്കുന്നു)

കർട്ടൻ

ഏതു വിഷയവും കുട്ടികളുടെ മുമ്പാകെ രസകരമായി അവതരിപ്പിക്കാനും അവരുടെ ജിജ്ഞാസയുടെ നാമ്പുകളെ ആകാശത്തോളം വളത്താനും നമുക്ക് കഴിയണം. അങ്ങനെ പഠിക്കുക എന്നതു് സന്തോഷകരമായൊരു പ്രക്രിയയായി തീരണം. പഠനം രസകരമായ ഒരു പ്രവത്തനമാക്കി മാററുന്നതിനു് ശാസ്ത്രസാഹിത്യ പരിഷത്തു് നടത്തുന്ന നിരവധി പ്രവത്തനങ്ങളിൽ ഒന്നാണു് ബാലോത്സവജാഥ. വിവിധ ക്ലാസ്സുകളിലെ പാഠഭാഗങ്ങളെ ആധാരമാക്കിയുള്ള പാവനാടകങ്ങൾ, ലഘുനാടകങ്ങൾ, ഗാനശില്പങ്ങൾ, കൂട്ടപ്പാട്ടുകൾ എന്നിവയാണു് ജാഥയിലെ പ്രധാന പരിപാടികൾ.

കേരള ശാസ്ത്രസാഹിത്യ പരിഷത്തു്.

ബാലോത്സവജാഥ '87

ജൂലായ് 31	ആഗസ്റ്റ് 15
പുല്പള്ളി	കോഴിക്കോട്
അടിമാലി	പാലക്കാട്
ചേർത്തല	തിരുവനന്തപുരം

കേരള
ശാസ്ത്ര സാഹിത്യ
പരിഷത്ത്

ശാസ്ത്രം സാമൂഹ്യ വിപ്ലവത്തിന്